

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 55 0 V 001609 19 Spp
Sarajevo, 21.05.2019. godine

Vrhovni sud Federacije u Sarajevu, odlučujući o zahtjevu Općinskog suda u Čitluku, za rješavanje spornog pravnog pitanja, u predmetu broj: 55 0 V 001609 17 V, na osnovu odredbe člana 61a. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP - Službene novine Federacije BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) u vezi s odredbom člana 2. stav 2. Zakona o vanparničnom postupku (dalje: ZVP - Službene novine Federacije BiH broj 2/98, 39/04 i 73/05), te odredbe člana 18. Pravilnika o unutrašnjem sudskom poslovanju Federacije Bosne i Hercegovine i Brčko Distrikta (Službeni glasnik BiH broj 66/12 i 40/14) u sjednici Građanskog odjeljenja održanoj dana 21.05.2019. godine donio je:

ODLUKU

Usvaja se zahtjev Općinskog suda u Čitluku za rješavanje spornog pravnog pitanja koje glasi:

„Postoji li pravni osnov za vođenje vanparničnog postupka postupka, odnosno meritorno odlučivanje u vanparničnom postupku, o prijedlogu za diobu zajednice nekretnina prema „posjedovnom stanju“, gdje bi eventualna odluka o diobi zajednice nekretnina bila provodiva samo u katastarskoj evidenciji (ne i zemljišnoknjižnoj), tj. da li je uredan prijedlog za diobu zajednice nekretnina u kojem se dioba zahtjeva isključivo prema katastarskim podacima o nekretnini (ne navodeći zemljišnoknjižne oznake parcela) uz navođenje katastarskih podataka o nositelju „prava“ na nekretnini (a ne zemljišnoknjižnim podacima o suvlasnicima, i nositeljima drugih stvarnih prava), a ovo sve na teritoriju gdje, iako zemljišnoknjižna evidencija nije uvijek ažurna, ista postoji za sve nekretnine, tj.

Ukratko: Postoji li dioba nekretnina „samo po posjedovnom stanju“?

Građansko odjeljenje Vrhovnog suda Federacije BiH izražava:

PRAVNO SHVATANJE

Postoji pravni osnov za vođenje vanparničnog postupka, odnosno meritorno odlučivanje u vanparničnom postupku o prijedlogu za diobu zajednice nekretnina prema posjedovnom stanju, gdje bi eventualna odluka bila provodiva samo u katastarskoj evidenciji (ne i zemljišnoknjižnoj).

Uredan je prijedlog za diobu zajednice nekretnina u kojem se dioba zahtjeva isključivo prema katastarskim podacima o nekretnini (ne navodeći zemljišnoknjižne oznake parcela), uz navođenje katastarskih podataka o nositelju „prava“ na nekretnini (a ne zemljišnoknjižnim podacima o suvlasnicima i nositeljima drugih stvarnih prava), a sve ovo na teritoriju gdje, iako zemljišnoknjižna evidencija nije ažurna, ista postoji za sve nekretnine.

Ako usljed raskoraka između zemljišnoknjižnog i stvarnog pravnog stanja nema mogućnosti da se razvrgne suvlasnička zajednica nekretnine, može se, po pravilima vanparničnog postupka, izvršiti dioba posjeda.

O b r a z l o ž e n j e

Dopisom od 07.03.2019. godine (primljen u ovaj sud 11.03.2019. godine) Općinski sud u Čitluku, po službenoj dužnosti, podnio je ovom sudu zahtjev za rješavanje spornog pravnog pitanja u smislu odredbe člana 61. a) Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP).

U obrazloženju zahtjeva navodi da je predlagatelj pokrenuo vanparnični postupak diobe zajednice nekretnina protiv protivnika predlagatelja kao nasljednika iza upisanih suposjednika na nekretninama iz p.l. broj 236/03 K.O. Međugorje i p.l. broj 166/02 K.O. Služanj; da su stranke stvarni vlasnici i suposjednici nekretnina iz tih posjedovnih listova (ukupno 33 nekretnine); da se predlaže da sud izađe na lice mjesta, izda nalog vještaku geometru i vještaku građevinske struke i izvrši fizičku diobu nekretninama; da u spisu ne postoji podatak o kojim nekretninama iz zemljišnoknjižne evidencije se radi, a da bi se mogli utvrditi podaci o oznaci nekretnina prema zemljišnoknjižnom stanju, uključujući i podatke o zemljišnoknjižnim suvlasnicima nekretnina, odnosno nositeljima drugih stvarnih prava na nekretninama; da je predmet tom sudu dostavljen od drugog suda (Općinskog iz Mostar broj: 58 0 V 172995 15 V); da je u dilemi kako postupati po prijedlogu za diobu.

Definiše sporno pravno pitanje na način kao što je navedeno u izreci ove odluke.

Dao je vlastito tumačenje spornog pravnog pitanja navodeći odredbe čl. od 161. do 167. ZVP i čl. od 37. do 42. Zakona o stvarnim pravima Federacije BiH (dalje: ZSP - Službene novine Federacije BiH broj 66/13 i 100/13). Pri tome, istaknuo da dilemu u primjeni tih odredbi predstavlja dio člana 162. stav 2. ZVP koji glasi: „Za nepokretnost moraju se navesti zemljišnoknjižni ili katastarski podaci...“ s obzirom da u sudskoj praksi postoje različita tumačenja, pa i takvo da je osnov za provođenje diobe prema katastarskim podacima, tzv. dioba nekretnina prema posjedovnom stanju u katastru, tj. dioba suposjeda. Općinski sud u Čitluku tumačeći odredbu člana 162. stav 2. ZVP u njenoj ukupnosti i u kontekstu odredbi ZSP i Zakona o zemljišnim knjigama Federacije BiH (dalje: ZZK - Službene novine Federacije BiH broj 58/02, 19/03 i 54/04) zaključio je da u prijedlogu za diobu nekretnina u suvlasništvu katastarski podaci se navode gdje zemljišna knjiga ne postoji, tj. gdje nekretnine nisu upisane u zemljišnu knjigu; a gdje postoji zemljišna knjiga, bez obzira što nije 100% ažurna uslovi za provođenje diobe postoje samo ukoliko su u prijedlogu navedeni zemljišnoknjižni podaci o nekretninama i pravima na nekretninama, odnosno ukoliko su prijedlogom obuhvaćeni svi suvlasnici iz zemljišnoknjižnog uložka za određenu nekretninu; da prijedlog treba vratiti predlagatelju da se uredi označavajući nekretnine prema podacima zemljišne knjige, da se njime obuhvate svi zemljišnoknjižni suvlasnici, kao i nositelji ostalih prava na nekretninama. Obrazlaže razloge sa konteksta odredbi ZZK prema kojima se nekretnina u pravnom prometu označava prema podacima iz zemljišne knjige; da je izvadak iz zemljišne knjige javna isprava i dokaz vlasništva/drugog stvarnog prava na nekretnini; da se smatra da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava pravno stanje nekretnine; da bez obzira na to što bi se odluka o diobi suposjeda provodila samo u katastru nekretnina a ne i u zemljišnoj knjizi, samim dopuštanjem ne doprinosi se afirmaciji i ažuriranju zemljišnoknjižne evidencije, što je očigledna tendencija ZSP. Kad, do tada jedinstvena nekretnina, fizički se podijeli na dva ili više dijelova među

suposjednicima tu promjenu neće biti moguće evidentirati u zemljišnoj knjizi (ex officio) što negativno djeluje na istinitost i potpunost stanja zemljišne knjige. Dopuštanjem diobe posjeda, bez da se nekretnina označi prema podacima zemljišne knjige i bez da se u postupak uključe svi suvlasnici nekretnine i nositelji drugih stvarnih prava, vrijeđa njihovo pravo na mirno uživanje imovine iz članka 1. Protokola broj 1 na Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Prvostepeni sud upućuje i na suprotstavljenu sudsku praksu ovog suda (prije stupanja na snagu ZSP) koja „afirmira“ diobu nekretnina u suposjedu kroz parnični postupak ukoliko predlagrač ne traži da se ista provede u zemljišnoj knjizi; i stariju praksu koja negira diobu nekretnina u vanparničnom postupku prema „posjedovnom“ stanju. Ističe da postoji praksa Kantonalnog suda Mostar koji ima različite stavove: potvrđuje „posjedovnu“ diobu nekretnina, a u nekim predmetima smatra da nije uredan prijedlog za diobu nekretnina samo prema oznakama katastarske evidencije bez navođenja zemljišnoknjižnih podataka.

Na kraju, prvostepeni sud navodi da ima 11 predmeta radi diobe zajednica nekretnina; da u 10 predmeta se predlaže dioba „na temelju posjedovnog stanja“, bez dostavljanja podataka o nekretninama iz zemljišnoknjižne evidencije; da u svim postupcima u kojima je zadužio predmete u fazi prethodnog ispitivanja prijedloga je donio rješenja kojim je prijedlog vratio radi dopune u smislu člana 162. stav 1. i 2. ZVP; da u međuvremenu niti jedan nije uređen, da se ili traži produljenje roka za postupanje po traženju suda, ili se insistira na rješavanju predmeta „prema posjedovnom stanju“; da u postupcima koji su pokrenuti u periodu od 2015. do 2017. godine, a ti predmeti mu dostavljeni u kasnijoj fazi postupka nije traženo uređenje prijedloga.

Građansko odjeljenje Vrhovnog suda Federacije BiH, nakon što je razmatrao predmetni zahtjev cijeni da sporno pravno pitanje nije neprecizano niti nedozvoljeno, da je definisano na jasan i nedvosmislen način, da je od značaja za odlučivanje u većem broju predmeta pred prvostepenim sudom, što opravdava zahtjev za njegovo razmatranje i zauzimanje pravnog stava u smislu odredbe člana 61a. – 61e ZPP, u svrhu osiguranja jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Cilj rješavanja spornog pravnog pitanja je da Vrhovni sud se izjasni o primjeni propisa u slučaju njihove nepreciznosti, kontradiktornosti ili različite primjene u praksi.

Osnovni razlozi za navedeno pravno shvatanje su slijedeći:

U odnosu na sporno pitanje: “postoji li pravni osnov za vođenje vanparničnog postupka postupka, odnosno meritorno odlučivanje u vanparničnom postupku, o prijedlogu za diobu zajednice nekretnina prema „posjedovnom stanju“, gdje bi eventualna odluka o diobi zajednice nekretnina bila provodiva samo u katastarskoj evidenciji (ne i zemljišnoknjižnoj)“, u izravnom odgovoru, valja reći - suvlasnici nakon stupanja na snagu ZSP pravni osnov za međusobnu podjelu posjeda (bez razvrgnuća suvlasništva) imaju jedino u odredbi čl. 28. st. 2. tog zakona, kao načinu korištenja zajedničkim stvarima, a po pravilima vanparničnog postupka iz odredbi čl. 152-160. ZVP (upravljanje i korištenje zajedničkim stvarima) u vezi sa čl. 31. st. 2. ZSP.

Svaki suvlasnik je potpuni vlasnik onog idealnog dijela stvari koji odgovara njegovom suvlasničkom dijelu, pa u odnosu na taj dio ima sva suvlasnička ovlaštenja koja pripadaju vlasniku (st. 1. čl. 26. ZSP). Jedno od osnovnih ovlaštenja koje izvire iz sadržaja prava vlasništva jeste pravo na posjed stvari. Kod suvlasništva je svaki suvlasnik ovlašten na posjed suvlasničke stvari, ali samo u opsegu svog idealnog dijela. Dakle, posjed suvlasničke stvari

pripada samo svim suvlasnicima zajedno, pa možemo govoriti samo o suposjedu (st.1. čl. 28. ZSP). Mogućnosti za podjelu posjeda u izvršavanju vlasničkih ovlaštenja suvlasnika su mnogobrojne, jer suvlasnik smije sa svojom stvari činiti sve to je moguće, a nije nedopušteno. Način na koji će se izvršavati pravo na posjed zajedničke stvari je pitanje internog sporazuma među suvlasnicima, ili kako to kaže ZSP (st. 2. čl. 28.): „Suvlasnici mogu odlučiti da će međusobno podijeliti posjed stvari i izvršavanje svih ili nekih suvlasničkih ovlaštenja. Ova odluka, kao i njeno poziv ili izmjena, spada u poslove redovnog upravljanja.“

Pravo suvlasnika na „međusobnu podjelu posjeda stvari“ je u tom okviru ustanovila naprijed citirana odredba člana 28. stav 2. ZSP. Nezadovoljni suvlasnik može jedino zahtijevati razvrgnuće suvlasništva. Naime, sve preko toga, ipso iure, je domen (drugog) prava ustanovljeno odredbom člana 37. ZSP.

Pravo suvlasnika da zahtjeva razvrgnuće suvlasništva (preobražajno nezastarivo pravo), sa stanovišta izvršavanja vlasničkih ovlaštenja je posao suvlasnika koji premašuje okvir redovnog upravljanja i u domenu je okvira vanrednog upravljanja.

U smislu navedenog je i pravni stav Vrhovnog suda BiH objavljen u Biltenu sudske prakse, a koji glasi:

„Dopuštena je dioba zakonitog posjeda i bez razvrgnuća suvlasničke zajednice, ali samo kao način uređenja odnosa među suvlasnicima u pogledu korišćenja zajedničkih nekretnina“ (VSBIH, Gž: 416/76 od 3.6.1976.godine, Bilten broj: 32/1976, str. 31; Isto navedeno i u Komentaru ZVP, Sarajevo 2011.g., prof. Jozo Čizmić i Haso Tajić, str. 420.).

Takođe, u tom smislu je i pravni stav razmotren na regionalnim savjetovanjima oktobar - decembar 1987. godine, a usvojen na sjednici Građansko-privrednog odjeljenja Vrhovnog suda BiH od 26.02.1988. godine, objavljen u Biltenu broj: 1/1988, odl. 149., a koji glasi:

„Ako uslijed raskoraka između zemljišnoknjižnog i stvarnog pravnog stanja nema mogućnosti da se razvrne suvlasnička zajednica nekretnina, može se, po pravilima vanparničnog postupka, izvršiti dioba posjeda (paragraf 266. stav 3. Zakona o sudskom vanparničnom postupku).

U slučaju spora o pravnom osnovu posjeda između posjednika, odnosno lica koja se pozivaju na zakoniti osnov sticanja, sud će uputiti predlagača na parnicu (paragraf 267. stav 2. tačka 2. i 268.) radi utvrđenja jačeg prava na posjed shodnom primjenom odredaba iz člana 41. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima“.

U vezi naprijed citiranog pravnog stava, za pomenuti je da se paragraf 266. navedenog zakona odnosio na vanparnični postupak o uređenju odnosa među suvlasnicima pod nazivom “Uređenje odnošaja među suvlasnicima“, dok paragraf 267. i 268. na vanparnični postupak pod nazivom „Raskidanje (razvrgnuća) zajednice“.

U odnosu na daljnje sporno pravno pitanje o urednosti prijedloga označavanjem nekretnine prema katastarskim podacima, odgovor je potvrđan, a uz podatke koje ima u vidu odredba člana 155. stav 2. ZVP. Podjela posjeda među suvlasnicima je način uređenja odnosa o korišćenju suvlasničke stvari po pravilima vanparničnog postupka koje regulišu odredbe članova 152-160. ZVP. Pravni učinak odluke ovog vanparničnog postupka ne dovodi do preobražajnog prava (što je slučaj pravnog učinaka razvrgnuća suvlasništva). Nakon njene pravomoćnosti izvršenje može zahtijevati svaki suvlasnik koji je sudjelovao u postupku bez obzira ko ga je pokrenuo.

Građansko odjeljenje Vrhovnog suda Federacije BiH u odnosu na navode iz predmetnog zahtjeva o postojanju neažurne zemljišne knjige, shvatanja je, ako zbog te okolnosti nema mogućnosti da se razvrgne suvlasnička zajednica nekretnine, suvlasnicima ostaje jedino pravni put o međusobnoj podjeli posjeda suvlasničke stvari (čl. 28. st. 2. ZSP) u već pomenutom vanparničnom postupku (čl. 152-160. ZVP), a o čemu je naprijed već bilo riječi.

Neželjena situacija u pogledu eventualne neažurnosti zemljišne knjige, nakon donošenja ZSP i ZZK, po shvatanju Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda FBiH, upućuje na zaključak da je u odnosu na nekretnine potrebno navesti i zemljišnoknjižne (stari premjer) i katastarske podatke (novi premjer). Naime, za ostvarenje prava suvlasnika na suvlasničkoj stvari to se ne može smatrati prevelikim teretom kad se ima u vidu zakonsko određenje o obavezi uknjižbe stvarnih prava (čl. 361. st. 1. ZSP). Prema ovoj odredbi izvanaknjižni nosioci stvarnih prava bili dužni da svoje stanje uredi u zemljišnoj knjizi, kroz pokretanje postupka za upis stvarnih prava u pogledu nekretnina i svih promjena na njima. Članom 55. ZSP definisano je načelo povjerenja u zemljišnu knjigu prema kojem zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje nekretnine. U protivnom ne doprinosi se afirmaciji zemljišne knjige (čl. 5., čl. 6. čl. 8., čl. 9. čl. 10. ZZK) i ažuriranju zemljišnoknjižne evidencije, niti načelima istinitosti i potpunosti zemljišne knjige; zaštititi povjerenja u zemljišne knjige, a što je očigledna tendencija ZZK i ZSP.

Pri ovom, Građansko odjeljenje ima u vidu i odredbe ZZK a koje se odnose na ažuriranje zemljišne knjige iz glave VIII pod naslovom „Novo uspostavljanje, zamjena i postupak uspostavljanja zemljišnih knjiga (čl. 63-72.); odredbe čl. 87. ZZK - način prelaska zemljišne knjige na novo pravo i važenje dosadašnjih upisa; čl. 88. ZZK - novi premjer. Stanje, eventualne neažurnosti zemljišne knjige prevazilaze se i po zahtjevu zainteresovane osobe (čl. 66. ZZK) prioritetno u odnosu na uspostavljanje po službenoj dužnosti (čl. 13. st. 2. Pravilnika o postupanju u zemljišnoknjižnim stvarima (Službene novine Federacije BiH broj 53/03 i 10/07).

U kontekstu rješavanja ovog spornog pitanja, naglašavamo i slijedeće:

Imajući u vidu navode iz predmetnog zahtjeva proizilazi očitim da prvostepeni sud ima polazno stanovište da u svim vanparničnim predmetima diobe je traženo razvrgnuće suvlasništva fizičkom podjelom nepokretnosti; da su nekretnine označene prema katastarskoj evidenciji; da je za dokaz priložen posjedovni list; da dilemu u primjeni odredbi čl. 161-167. ZVP i čl. 37-42 ZSP predstavlja tumačenje čl. 162. st. 2. ZVP u drugoj rečenici u dijelu koji glasi „Za nepokretnost se moraju navesti zemljišnoknjižni ili katastarski podaci...” (dalje: sporna odredba).

Cijeneći navode opravdanim u pogledu tumačenja pomenute odredbe člana 162. stav 2. ZVP, sa stanovišta istorijskih okolnosti iz vremena njenog donošenja i daljnjih okolnosti nakon ZZK i ZSP, valja reći slijedeće:

Ta odredba je na pravnoj snazi od 1998. godine. Na prostoru njenog važenja (FBiH) u vrijeme njenog donošenja bilo je više situacija u odnosu na evidencije stvarnih prava na nekretninama. Naime, postojala su pojedina područja bez zemljišne knjige (uništena); sa zemljišnom knjigom (po starom premjeru/austrougarskom; nasljeđena iz sistema društvenog vlasništva bivše države u kojem je zanemareno njeno održavanje iz brojnih razloga); a i područja na kojima je bio uspostavljen katastar nekretnina (novi premjer) prema Zakonu o premjeru i katastru nekretnina (Sl.novine SRBiH 22/84). Taj zakon imao je za cilj da zamijeni zemljišnu knjigu (jedinostvenim)

katastrom nekretnina koji obuhvata ne samo podatke o premjeru i katastru zemljišta, zgrada i drugih objekata već i upis stvarnih prava na nekretninama (čl. 202. istog zakona propisano je da na područjima na kojima je uspostavljen katastar nekretnina“ prestaje da važi za to područje ... zemljišna knjiga”).

U takvim okolnostima, proizilazi da je zakonodavac u spornoj odredbi sa odrednicom „ili“ pokrio tadašnje postojeće stanje u odnosu na javne registre o evidencijama stvarnih pravima na nekretninama (a što je uslov za urednost prijedloga diobe nekretnina u suvlasništvu).

Međutim, ta situacija se mijenja sa ZZK (primjena 2003.) pošto je čl. 93. tog zakona propisano: „Danom stupanja na snagu ovog zakona odredbe Zakona o premjeru i katastru nekretnina ostaju na snazi osim u dijelu koji se odnosi na evidenciju i upis prava vlasništva i drugih stvarnih i obligacionih prava na nekretninama. Upis prava na nekretninama izvršen po odredbama Zakona o premjeru i katastru nekretnina na području općina na kojima je uspostavljen katastar nekretnina po odredbama tog zakona, preuzeće se u zemljišnu knjigu.“

Imajući u vidu da je katastarska evidencija, a koju navodi citirana odredba, u međuvremenu, predata nadležnim zemljišnoknjižnim sudovima (protekao dvogodišnji rok iz čl. 84. ZZK), to proizilazi da u dijelu teksta „ili po katastru“ sporna odredba nema izgleda da bude praktično primjenjena po proteku tog prelaznog perioda.

Dakle, nakon stupanja na snagu ZZK za meritorno odlučivanje u vanparničnom postupku po prijedlogu za diobu nekretnina u suvlasništvu, za nekretnine koje su predmet diobe, u smislu člana 162. stav 2. ZVP moraju se navesti zemljišnoknjižni podaci uz prilaganje odgovarajućeg zemljišnoknjižnog uložaka. Na onome ko traži razvrgnuće suvlasništva je teret da dokaže da je suvlasnik odnosno nekretnine (vlasnik svog idealnog dijela), a što je osnovna pretpostavka za meritorno vođenje i okončanja vanparničnog postupka diobe nekretnina u suvlasništvu i meritornu odluku.

Ako vanparnični sud primi prijedlog za diobu nekretnina u suvlasništvu u kojem su navedeni samo podaci o nekretninama iz evidencije katastra, odnosno predlagatelj i protivnik(ci) predlagatelja označeni samo kao suposjednici i priloženi (samo) pismeni dokazi o posjedu nepokretnosti (posjedovni list u kojem je upisana nekretnina čija se dioba traži) prijedlog ne sadrži sve što je potrebno da bi se po njemu moglo postupiti, i sud je u obavezi vratiti ga radi ispravke i dopune. Pri tome tražiti da se prijedlog uredi označavanjem nekretnine prema podacima zemljišne knjige, da se njime obuhvate svi suvlasnici (jedinstveni suparničari), kao i nositelji ostalih stvarnih prava na nekretninama, pod prijetnjom odbacivanja, odnosno smatranja prijedloga povučenim - član 336. stav 1-3. ZPP u vezi sa članom 2. stav 2. ZVP

Odredbama ZSP propisano je pravo suvlasnika na razvrnuće suvlasništva (čl. 37. i 38. st. 2.), a po pravilima vanparničnog postupka iz člana 161-167 ZVP (dioba stvari i nekretnina u suvlasništvu). Pravni učinak razvrgnuća suvlasništva je uvijek stvarnopravne prirode – prestanak suvlasništva i nastanak prava vlasništva iz suvlasničkog dijela. Određivanje načina razvrgnuća je redovno dio odluke koju sud donosi u vanparničnom, kojim odlučuje o razvrgnuću. Kad ta odluka stekne pravomoćnost (postane izvršna), razvrgnuće će se provesti na način kako je njome određeno a prema pravilima izvršnog postupka, samo na prijedlog stranke, a ne provodi sud po službenoj dužnosti. Izvršenje sudske odluke o razvrgnuću suvlasništva može zahtijevati svaki suvlasnik koji je sudjelovao u postupku bez obzira ko ga je pokrenuo.

Imajući u vidu izloženo Građansko odjeljenje Vrhovnog suda Federacije BiH je primjenom odredbe člana 61d. stav 1. ZPP donijelo odluku kao u izreci.

Predsjednica Građanskog odjeljenja
Zdravka Grebo Jevtić

DNA!

Spis iskazati završen – meritorna odluka

- Odluku dostaviti predsjednici i svim sudijama Građanskog odjeljenja
- Odluku uz dopis i spis predmeta dostaviti Općinskom sudu u Čitluku
- Odluku dostaviti i Višem stručnom saradniku za informisanje
- Odluku dostaviti i Sudskom stručnom savjetniku građanskog odjeljenja Lejli Jusić

P.O. spis u a/a

Sudija-izvjestilac
Enisa Bilajac